Конають дні…
Довгі, сірі, одноманітні.
Нудні…
Сьогодні, як учора, завтра,
Як сьогодні…
І так без кінця…
За моїми мурами широко
розляглося широке місто,
камінь, бетон і залізо
то там, то тут. У небо встромилися
високі чорні димарі з розпатланими
сизими чубами.
А там… далеко, далеко – за дахами й димарями
видно поле широке, без краю,
а над ним, як сіра ковдра, повисло небо.
Ревуть гудки, вигукують паровози,
гудуть авто, повітря розтинають літаки, але людей мені не видно.
Знаю: як комахи, вони густо запруджують вулиці, вокзали, вагони,
ударно працюють на фабриках і заводах, але мені їх не видно. Не
видно…
Сірий бетон та кам’яні громади
сховали їх у своїх глибоких пащах.
Дахи закрили вулиці, проулки, майдани.
Велике місто безлюдне, мертве, як пустеля.
Ні, як велике гробовище, з великими кам’яними надгробками.